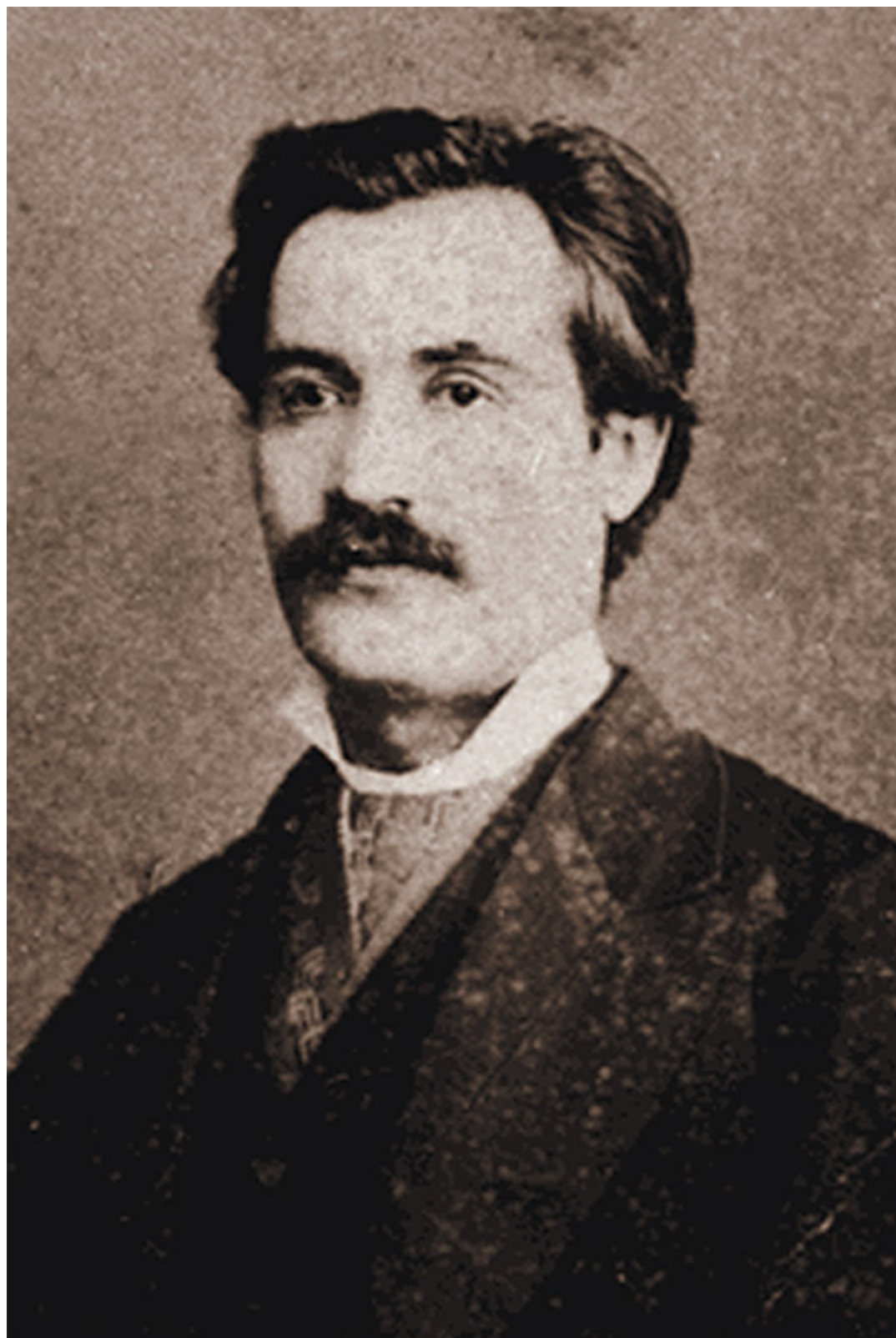

[ORGANUL HIDOASEI
POCITURI...”] – de Mihai
Eminescu

Organul hidoasei pocituri și al stârpiturilor Fanarului ajunge să implore guvernul rusesc prin următoarele cuvinte din n-rul său de marți 26 septembrie:

Suntem încredințați -zice- că însuși guvernul rusesc, mișcat de un simțământ de delicateță, va fi fericit a cruța României, Domnului și guvernului său o formalitate pe atât de penibilă, pe cât și de cu totul de prisos pentru un imperiu așa de puternic față cu un mic stat care nu poate decât să se supui deciziunilor colective ale Europei. Acest simțământ de delicateță îndeamnă negreșit pe guvernul rusesc să dorească a face României cât se poate mai puțin amară despărțirea ei de frații de peste Prut. Această procedură n-ar contribui puțin a alina durerile și a face ca cele mai bune raporturi să se restabilească între România și puternica ei vecină, căci marile interese ale României reclamă să stea în cele mai amicale relațiuni cu toți vecinii ei.

Într-adevăr, principe Gorciacof, îndură-te de acele nenorocite instrumente ale Altesei tale, nu-i face cu totul imposibili în această țară. Nu vezi că ei bucuroși cedează în toate celea, ei ușor își alină durerile și vor să restabilească cele mai bune raporturi, numai milostivește-te de-i cruță. Adu-ți aminte că așa îmblău bizantinii cu turcii, adu-ți aminte că așa îmblău popoarele în decadentă și dezbărbătate de corupțiune și că insulta azi, lingușirea mâni, lingușirea până la pământ cu restabilirea celor mai bune raporturi sunt semnele de putrejună internă, semne că mărul e copt, putred de copt pentru a vă cădea în poale, puternici vecini!

De aceea, aveți îndurare de spuma Fanarului, de cucuvaia pripășit[ă] de ieri alaltăieri în această țară, și ce deriziune! șef al partidului zis național, care v-a făcut atât de bine trebile și nu-l siliți să se sinuciză. Ușurați-i slujba ca să mai poată trăi și mâni, căci și mâni o s-aveți trebuință de el, poate mai multă decât azi; și mâni o s-aveți

trebuință de acest fanariot care să amăgească poporul românesc ca să vă primească cu pâne și cu sare, cu buchete de flori pentru vestita voastră sfințenie întru ținerea tratatelor.

Și oare de ce România să beie acest păhar? De ce ea, biruitoare, ea să fie umilită de moarte, când cel umilit trebuie să fie cel care și-a călcat cuvântul, juruit prin tratat în formă, cu iscăliturile încă umede? Cine-a dat dreptul acestui guvern de-a ceda părți din țară, acestei Camere de-a încuviința prin încheieri asemeni cesiuni? De ce nu lasă domnii din Dealul Mitropoliei ca Rusia să bea până la drojdie păharul călcării sale de tratat, să ia un pământ pe care-a pretextat că voiește să-l mântuie de sub așa-numitul jug turcesc? De ce nu se lasă a se dezvăli pân-la ultima consecvență neadevărul acelor umanitare și creștinești protestațiuni cu cari s-a-nceput războiul contra turcilor? Noi cei insultați în sentimentele noastre cele mai sfinte, noi cei prădați de averea noastră străveche, noi să fim acia cari să primim și umilirea de-a încuviința răpirea teritoriului nostru. Căci este o răpire strigătoare la cer, pe față, nemaiauzită, care nu se poate consuma decât călcând un tratat pozitiv și astăzi încă în vigoare. De ce? Pentru că există în țară noastră oameni ca d. C. A. Rosetti, pentru că legiuitorii noștri se recrutează din oameni fără de nici o meserie, pentru cari statul și resursele sale sunt singurele mijloace de trai și cari, pentru a se mântine, își alină lesne durerile și vor să restabilească cu orice preț cele mai bune raporturi.

Și cine oare se găsește ca să susție chiar cu decla mări dreptul actualelor Camere de-a primi sau de-a respinge dispozițiunile Tratatului de la Berlin?

Dar cine oare decât chiar deputatul colegiului al III-lea de Ismail? Cine altul decât Pseudo-Ureche? El se-nchină necesității celor mai bune raporturi, având încă cinismul de-a zice că n-o face ca alții, o face protestând. Ba încă voiește a dovedi din vorbirile d-lor Lateș și Pascal, cu ocazia votării Constituției, cumcă într-adevăr Camerele au

dreptul de-a rectifica granițele cu trei ținuturi în minus. Se-nțelege. D-sa a rectificat numele vornicului Ureche, ca și C. A. Rosetti Basarabia, a rectificat scrierile lui Lope de Vega ș-ale lui Ascoli în partea sa, ce minune dacă se-nvoiește a rectifica acum granița României, recunoscând necesitatea de-a ceda rușilor un ținut care l-au ales. Similis simili gaudet. De ce Pseudo-Ureche s-ar înfricoșa de-o procedură din partea rușilor pe care d-sa a practicat-o toată viața cu mult succes, plagiindu-și numele, plagiindu-și scrierile și fiind însuși după mutră vrun plagiat din țara căzăcească.

Iată dar, popor românesc, răsplata grozavă pentru că au permis să se calce legea ta fundamentală, ai permis ca prin alegeri făcute de comitete de salut public să ți se falsifice voința ta. Iată pedeapsa că nu te-ai pus din răsputeri a mănținea tocmai elementele acelea cari n-au nevoie de resursele statului pentru a trăi și cari sunt în stare a rezista și la ploaia de decorații rusești și la alte ademeniri. Apelăm la voi, români, fie în Senat fie în Cameră, ca să nu consfințiți nici prin vorbă, nici prin scris atacul ce se face drepturilor noastre.

Apelăm nu la diurnașii și tremurătorii după arenzi fără bani (ca d. Fleva cu moșia Văcărești ș.a.) ci la toate elementele acelea din Cameră cari, contrare nouă în politică internă, au cu toate acestea vederi iden tice cu noi când e vorba de atitudinea noastră în afară. D.Vernescu își oferea odinioară toată starea pentru a mântui Basarabia. Nu e nevoie de aceasta. Să mântuie cu glasul său cel puțin onoarea nației românești. Să nu lase ca să fim umiliți, ca pentru restabilirea celor mai bune raporturi noi înșine să consfințim rușinea și umilirea noastră.

Apelăm în fine chiar la persoana Măriei Sale Domnul, pe care cu tot respectul am privit-o precum ni se prescrie de Constituțiune, și-i aducem art. 96 din acea Constituție, conform căruia nu are alte puteri decât cele ce se dau prin ea, precum și art. 87 conform căruia la urcarea sa pe tron, pe

care cu mâna sa pe sfânta cruce au jurat a păzi Constituțiunea și legile poporului, de-a mănține drepturile lui naționale și integritatea teritoriului nostru. Și de acest jurământ nu-l poate dezlega decât numai nația, de va voi; și nu va voi poate.

Retragă-se toate elementele curate și neatârdate dimprejurul bufniței, ca să rămâie singur între creaturile sale, să rămâie între Flevi, Fundești, Pătărlăgeni, Serurie, Pseudo-Ureche și între toți cei afurisiți de-a nu avea odihnă nici în mormânt ca să îndeplinească slujba sacrilegiului.

Nu răsturnarea lor de la guvern voim. Din contra. În fața lui Dumnezeu, a țării, a Domnitorului declarăm solemn că nu se va găsi un singur membru al partidului conservator, unul singur, care să-și deie mâna de ajutor pentru a consfinți silnicia Tratatului de la Berlin, nici unul care ar primi a-l reprezenta, nici care și-ar mânji viața și sufletul, vârandu-se între acești oameni și primind o parte cât de mică din neagra lor răspundere. Când s-a luat Bucovina, Domnul a protestat și și-a pierdut capul; când la 1812 s-a luat Basarabia, un fanariot a vândut-o; dar nici în cazul întâi, nici într-al doilea nu s-a găsit un singur român care să fie trădător, care să nu proteste contra acelei nedreptăți.

Dați-vă dar înlături dimprejurul jucătorilor vechi și deprinși în viața lor a juca de multe ori va banque până la inelul de căsătorie de pe deget. Dați-vă dar înlături dimprejurul ciumaților, ca să-i vază lumea și să cunoască pe cei cari prin uneltiri criminale contra interesel[or] naționale ale acestei țări care-i hrănește, contra tratatelor ce ne asigu rau existența, au trimis brava noastră armată în foc, în frig și în foamete, ca să se lupte pentru interese străine, și cari acum vor pecetlui uneltirile lor cu pierderea iubitei Basarabia. Dați-vă-n laturi, pentru ca, prin golul cumplit dimprejurul lor, să se vază bine ce negri sunt, ce străini sunt, ce fără de lege sunt.

Apelăm în fine la chiar M. Sa Domnul care cu mâna sa pe cruce
au jurat a apăra integritatea teritoriului nostru.

DIN MANUSCRISE

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1 noiembrie 1877 – 15 februarie 1880

TIMPUL

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1980

Vol X

Mihai-Eminescu.Ro